

LBRIS

We know
books

FELICIA KINGSLEY

O cucerire aparte

Traducere din limba italiană
ELENA ARHIRE

LITERA

București

CAPITOLUL 1

Julia

Două lucruri îmi plac pe lume: mâncarea bună și o partidă bună de sex.

Cum viața a hotărât să mă priveze de bucuria celei din-tâi, mi-aș dori măcar să mă bucur din plin de cea de-a doua. Și totuși...

Totul anunța că întâlnirea neașteptată dintre mine și Luca – acesta este numele tipului pe care l-am întâlnit în zborul Roma–New York – avea să fie delicios de satisfăcătoare: o atracție imediată de îndată ce mi-am pus centura de siguranță, o chimie instantanee la primul schimb de replici, o armonie crescândă pe parcursul zborului... Pe scurt, la aterizarea pe JFK, nu am putut refuza invitația de a merge în camera lui de hotel, unde am ajuns după o plimbare lungă și înflăcărată cu taxiul.

Și apoi totul s-a dus pe apa sâmbetei.

La două secunde după ce am intrat în cameră, Luca a primit un telefon de la mama lui și s-a gândit că era momentul potrivit să răspundă. Convorbirea a durat o jumătate de oră, timp în care a asigurat-o de cel puțin zece ori că era bine, că mâncase, că era curățenie în cameră și că hotelul se afla într-o zonă sigură din oraș, că urma să o sune mai târziu, că nu avea să ia metroul

seara și că intenționa să cumpere niște suveniruri pentru bunica și mătușile lui...

Pe mine mă interesa un lucru, unul singur: să închidă telefonul ăla afurisit și să continuăm de unde rămăseserăm.

Atmosfera dintre noi s-a răcit, iar când am încercat să o însuflețesc din nou, Luca nu s-a ridicat la înălțimea promisiunilor făcute mai devreme. „O să te fac să țipi de plăcere“, îmi spusese în taxi.

Cum să nu! Din partea mea primise un tratament „all-inclusive“, dacă se poate spune așa, în timp ce pentru mine el nu făcuse decât minimumul necesar, iar când i-am dat de înțeles cu timiditate că rămăsesem în aer, mi-a aruncat o privire nepuțințioasă, rezolvând problema spunând „Nasol, îmi pare rău“ înainte de a intra impasibil la duș, fără să-i mai pese de dezamăgirea mea.

Rău îmi pare și mie.

Ce proastă am fost când m-am lăsat dusă de iureșul atracției instinctive! Dar a fost învățătură de minte pentru data viitoare.

Îmi iau valiza și părăsesc hotelul, străbătând coridorul sub privirea malițioasă a portarului.

Știi prea bine la ce se gândește: mă judecă. Pe mine, nu pe Luca. El e bărbat, e normal să aibă o aventură și nu m-ar mira deloc dacă, mai târziu, chiar se va duce să bată palma cu el.

Eu, pe de altă parte, mă aleg cu priviri răutăcioase.

Femeile se gândesc la sex în aceeași măsură ca bărbații, au aceleași nevoi și își doresc să fie satisfăcute la fel de mult, dar, Doamne ferește, să spună așa ceva! Fetelor cumiști nu le place sexul.

Această plimbare a rușinii nu mă face să trec drept o fată cuminte, dar am absolut tot ce-mi trebuie ca să fac parte din liga asta.

Aș vrea să-i spun acelui portar pervers că sunt o fată foarte cuminte. Poate că nu sunt cea mai cuminte din lume, dar nimeni nu-i perfect.

Să o luăm punct cu punct:

1. Sunt o fiică bună și o soră bună, am grijă de tata și de cei doi frați ai mei mai mari de când a murit mama (eu aveam 13 ani).

2. Sunt o fată muncitoare, care a crescut odată cu afacerea noastră de familie. După ce-mi terminam temele, mă apucam să frământ aluat, să coc sau să spal vase în funcție de ce aveam de făcut prin restaurant.

3. Am fost și o iubită bună – asta cel puțin înainte să mă hotărâsc să pun capăt relațiilor de lungă durată –, grijulie și nespuse de atentă cu băiatul de care eram îndrăgostită. Mi-am dat seama târziu că îmi iroseam grija și atenția pentru cine nu trebuia.

Cu timpul, poate că am renunțat la ideea de a găsi marea iubire, dar ușile sunt mereu deschise pentru amanți, fără ca lucrul ăsta să facă din mine o femeie de nimic. Așadar, dragul meu portar, n-ai decât să-ți bagi răutatea în...

„Unde ești? A întrebat tata de tine și a trebuit să-i spun că ai rămas la aeroport pentru că nu ți-a ajuns valiza. Vino acasă până ce nu apare el la terminal!“

Mesajul de la Liza, care îmi este aproape ca o soră, mă aduce cu picioarele pe pământ.

Este fiica prietenului tatălui meu, Tony Lo Bianco. Părinții noștri au fost mai întâi martori la nunta lor, apoi nașii de botez ai copiilor lor. Chiar dacă prin venele noastre nu curge nici măcar o picătură din același sânge, nu este limpede unde se termină familia mea și unde începe a lor. Familiile Villa și Lo Bianco sunt de nedespărțit.

Liza m-a însoțit în Italia – am petrecut trei săptămâni plimbându-ne între Palermo, Napoli și Roma –, dar am avut locuri separate în avion, iar ea nu știe cum a decurs zborul meu, deși își poate imagina.

„Sunt în taxi“, îi răspund, iar replica ei – „Mincinoaso“ – îmi dă de înțeles că știe deja totul fără să-i fi spus nimic.

Ies din hotel și mă îndrept spre Broadway ca să-mi caut un taxi, chiar dacă traficul pare blocat și aș ajunge mai repede dacă aș lua-o pe jos.

Bine că măcar nu mai plouă. Ploua torențial când am aterizat și nu am umbrelă.

Observ un taxi galben liber, cu indicatorul aprins, și mă apropiu. Nici nu ajung bine la marginea trotuarului, că o motocicletă se strecoară prin spațiul îngust dintre bordură și o camionetă parcată alături, dezlănțuind asupra mea un adevărat tsunami de apă mocirloasă din băltoaca de pe drum.

Sunt împrășcată din cap până-n picioare cu o apă de o culoare maronie.

– Idiotule! urlu cât mă țin plămâni.

Se aprinde culoarea roșie a semaforului. Motocicleta trebuie să oprească, așa că decid să mă duc să-i spun vreo două idiotului.

– Hei, tu! țip în timp ce mă apropiu de tipul cu pricina.

Poartă o cască pe care scrie *Dirrty Daddy* și dintre buze îi iese bățul unei acadele... Penibil!

– Cretin patentat! Ce a fost în capul tău când ai trecut cu viteza aia?

CAPITOLUL 2

Dwight

Ieri nu știam cine aveam să fiu azi, azi nu știu cine voi fi mâine.

Fraza asta, care ar putea să sugereze o tulburare de personalitate multiplă, descrie de minune slujba mea. Sunt oameni care ar plăti bani grei pentru a-și schimba identitatea zi de zi. Eu, pe de altă parte, sunt plătit să fac asta.

Dar știu cu siguranță un lucru: primesc un apel pe mobil, iar cel care mă sună n-ar trebui să se facă auzit cel puțin o săptămână.

– Unde ești, Faraday? țipă căpitanul Bristol de cealaltă parte a firului.

– Unde îmi cere protocolul să fiu – în repaus, mormăi eu, încă învăluit în ceața somnului. La mine în pat, dacă vrei o locație anume.

– Nu mai face pe deșteptul! Jos din pat și prezintă-te la mine în birou peste o jumătate de oră. Îmbrăcat și spălat.

– De ce ai simțit nevoia să precizezi asta?

– Cu tine nu se știe niciodată, dar ai pierdut deja un minut cu întrebarea asta inutilă.

– Căpitane, nu te supăra, dar nu vin, mulțumesc.

– Agent special Faraday, număr intern 0124, nu te chem la ceai și biscuiți.

Mă răsucesc pe partea cealaltă, trezit de-a binelea.

– Serios? Eu mă gândeam că...

– Tu nu gândești, Faraday, tu răspunzi la ordinele mele. Avem un caz și ai fost însărcinat să te ocupi de el. Vreau să fi operațional începând de azi, îmi ordonă cu toată autoritatea pe care i-o încuviințează poziția.

– Hai s-o lăsăm pe mâine, bine?

– E două după-amiaza, Faraday, vreau să te văd la mine în birou la ora trei cel târziu. Dacă întârzii un minut, te trimit să...

– ... să dirijez traficul, știi, știi, vorbesc înaintea lui, pentru că scenariul îmi este mai cunoscut decât propriile buzunare.

– Nu, te trimit la biroul de pașapoarte din Ohio! răcnește căpitanul.

Bristol îmi trânteste telefonul în nas și, cu un amestec de resemnare și deznădejde, rămân cu ochii ațintiți spre ecran.

Am închis de curând ultimul caz ce-mi fusese atribuit – arestarea unei bande criminale pe care FBI încerca s-o prindă de mulți ani, cartelul de traficanți de droguri condus de familia Aguilera. A fost o misiune lungă, în a cărei reușită încetasem să cred și în timpul căreia am fost cât pe ce să dau ortul popii. Tocmai de asta speram să am ceva timp liber ca să-mi revin.

La drept vorbind, odihna îmi face mai mult rău decât bine. Trăiesc atât de mult sub presiune încât, când o las mai moale, am chiar un soi de colaps fizic: migrene, răgușeală, insomnie. Stresul a devenit singura stare pe care o mai cunoaște corpul meu.

Durerea care îmi îngreunează ochii de două zile dispare ca prin minune când îmi pun casca și urc pe motocicletă, îndreptându-mă spre birou, dar Bristol nu trebuie să știe asta.

Puține lucruri mă bucură mai mult decât să gonesc cu viteză pe străzile din New York după o ploaie torențială, călare

pe Auggie, o MV Agusta salvată la o licitație de bunuri confiscate, și să trec prin toate băltoacele pe care le văd în cale.

Străbat Broadwayul, bulevardul care traversează Manhattanul de la nord la sud, îndreptându-mă spre Federal Plaza, unde se află sediul FBI. Înaintez în zigzag printre mașini până ce mă opresc, blocat între camionete parcate pe două locuri, autobuze staționate și un șantier de lucrări care ocupă o jumătate de stradă.

Telefonul îmi vibrează fără oprire în buzunar. Bristol nu-mi dă nici măcar sfertul de oră academic.

Ar fi o mișcare bună să mă strecor printre duba staționată pe o parte și trotuar, doar am trecut cu brio mai multe cursuri de condus în situații de urgență și nu sunt cu mult mai prejos de un cascador profesionist. Știu foarte bine ce fac.

Mă asigur că nu se vede nici un pieton prin preajmă și turez motorul. Mă strecor prin jumătatea aceea de metru ca prin urechile acului. În urma mea se dezlănțuie un tsunami cu apa care dă pe afară din canalele de scurgere.

Scăpat din ambuteiaj, revin pe drum, dar trebuie să mă opresc pentru că se face roșu. Pot să iau o amendă, dar nu două.

În timp ce-mi curăț oglinda, cineva mă izbește în umărul drept.

– Hei, tu! Idiotule! Ce a fost în capul tău când ai trecut cu viteza aia? urlă la mine o fată furioasă și udă flească, cu părul negru împletit într-o coadă lungă ce-i atârnă peste un umăr și o valiză de pe care se preling șuvoaie de apă.

– Nu aud ce zici! îi spun și fac semn spre cască.

Este un model de cască tip jet, aud foarte bine, dar ea nu are de unde să știe asta.

– Ți se pare normal să treci cu viteza asta prin toate băltoacele?! strigă ea mai tare. Dobitocule! Puteai să dai peste niște copii sau peste persoane cu dizabilități.

Scot acadeaua din gură.

– Da, dar n-am dat, mă împotrivesc

– Ce ticălos! răbufnește ea, apoi întinde mâna spre cheia de contact și o răsuțește, oprindu-mi motocicletă. Se vede treaba că auzi!

– M-ai prins... îi răspund fără să mă simt prea spăsit, ridicând viziera.

– Uite în ce hal sunt din cauza ta! mârâie fata, făcând un semn spre ea.

Cămașa i s-a lipit de corp ca o a doua piele, subliniind un decolteu de toată frumusețea.

– Ei bine, n-aș zice că-i rău deloc, îi spun cu voce tare.

– M-ai udat leoarcă!

– Gândindu-mă că nu te-am atins nici măcar cu un deget, o iau ca pe un compliment, îi răspund cu nerușinare.

Mi-a servit la fileu șansa de a face o glumă atât de evidentă încât ar fi fost mare păcat să o irosesc.

– Numai așa o să se ude vreodată o femeie pentru tine, idiotule!

– Tocmai ai fost botezată cu apă sfințită de Manhattan, aduce noroc, îi răspund. Se face verde la semafor și o pornesc pe Auggie. Bun-venit în New York, bucură-te de ședere!

Schițez un gest de rămas-bun înainte să plec.

Turiștii ăștia! Habar n-au că doi stropi de apă sunt cel mai inofensiv lucru care ți se poate întâmpla pe străzile din orașul ăsta.

Imediat ce ajung la bază, mă îndrept spre filtrul de securitate, apoi urc la etajul douăzeci și nouă.

– Domnule, dumneata, cel cu geaca de piele, unde te duci? mă oprește paznicul de la intrare.

– Bună dimineața și ție, Alvin, îi spun, arătându-i ecusonul. Bărbatul îl cercetează cu un aer suspicios.

– Crimă organizată, Dwight Faraday... citește cu voce tare. Dwight?! exclamă el mut de uimire.

– Aseară am copt o tavă cu briose, răspund și îi întind o pungă. Sunt preferatele tale, cele cu caramel și ciocolată albă.

– Să nu mai spui la nimeni, dar briosele tale sunt chiar mai bune decât ale mamei, îmi zice el încântat, îndesând o briosă în gură. Dar... dar... dar ce s-a întâmplat cu codițele oxigenate, mustața à la *Magnum P.I.*, ochelarii de Jeffrey Dahmer și cămășile hawaiiene?

– Cazul Aguilera s-a închis, îl anunț, mândru de mine.

Pentru a destructura operațiunile clanului, m-am infiltrat printre ei. Am fost nevoit să-mi schimb și înfățișarea după stilul familiei. Nu o să-mi lipsească mustața, dar cămășile nu erau rele.

– Nu te-am recunoscut, scuze!

Alvin îmi dă ecusonul înapoi.

– Nu cred că o să fii singurul.

Prevăd că mă așteaptă o zi lungă.

– Păi, dacă ai încheiat operațiunea, de ce nu ești în repaus?

– Bristol îmi duce dorul, răspund, apoi mă strecor într-unul din lifuri.

Cu o secundă înainte de închiderea ușilor, o fată țâșnește înăuntru cu o repeziciune năucitoare.

– O clipă, să urc și eu, spune ea pe nerăsuflăte și se oprește brusc când mă vede, oscilând între uimire și stânjenală. Hm, bună... eu... urc la...

– Douăzeci și nouă, închei fraza în locul ei.

Ea clipește nedumerită, aranjându-și o șuviță după ureche cu o mișcare agitată.

– Da, și tu... hm... dumneavoastră?

– Sally, sunt Dwight.

Ea își dă ochii peste cap.

– D-Dwight?!

Sally, spre deosebire de Alvin, nu m-a văzut niciodată cu înfățișarea mea de „civil“. A început să lucreze la interceptări după ce mă infiltrasem deja printre membrii grupului Aguilera.

– Nu te-am...

– Recunoscut, spun înaintea ei. Nu-ți face griji, mi se întâmplă mereu.

– Nu credeam că ești așa de...

– Îngrijit? o încolțesc amuzat.

– Nu-i chiar cuvântul pe care l-aș fi folosit, dar ești... ești bine.

– Să nu te obișnuiești prea tare cu mine așa. Bristol are un caz nou. Sunt șanse mari ca mâine să arăt altfel.

Odată ajuns la etaj, sunt pregătit să-mi înfrunt destinul, cu o Chupa Chups cu frișcă și căpșune între buze și pumnul gata să bată la ușa șefului.

– Intră! răbufnește el înainte să mă ating măcar de ușă.

Mă uit în colțul din dreapta sus, de unde mă privește luminața camerei de supraveghere.

– Ce nerăbdare să mă vezi, spun eu în timp ce deschid ușa.

Lângă el stă cadetul, care i-a devenit mai ceva ca o umbră.

– Bună, B.T., îl salut.

La un moment dat de-a lungul vieții, cu toții am fost B.T., adică *Boboci Terminați*. Acum a venit rândul lui.

– Ai întârziat, mă trezește Bristol din reverie.

Mai scot o pungă din rucsac și o flutur spre el.

– Vrei o brișcă?

– Știi bine că sunt la regim.

– Am folosit făină integrală, răspund cu un rânjet până la urechi.

El pufnește și întinde mâna.

– Dă-mi să gust una, Faraday, fir-ar să fie!

Căpitanul înșfacă o prăjiturică și mușcă din ea cu un mor-măit mulțumit.

– Uite de ce... ești perfect pentru cazul cel nou, bombăne el cu un semn spre brișcă.

Împinge un dosar spre mine. Sper să nu fie ce cred, dar șansele de a mă înșela sunt mici.

– Operațiunea Mamma Mia, citesc pe prima pagină. Mă așez pe scaunul din fața biroului lui, scărpinându-mi fruntea. Operațiunea soților Aguilera se numea Chiquitita, ce naiba e cu Steven?

– E fan ABBA, mormăie Bristol și înghite restul de brișcă dintr-o îmbucătură. Ascultă, am primit un pont de la un informator, un deținut de la New York State Prison. A aflat că administratorul unui club de noapte din Tribeca a fost „invitat“ să caute protecție la apropiați ai soților Maniscalco.

Să fii „invitat“ este un mod frumos de a spune că tipul a fost amenințat. Fie plătești taxa de protecție și-ți vezi liniștit de afacerea ta, fiind protejat de oricine ar dori să-și bage nasul în afacerea ta, fie ai multe bătăi de cap.

– Ma... ni... șal... silabisește B.T. luând notițe.

– Scalco, îl corectez. Ma-ni-scal-co.

– Cu C sau cu K? întreabă el.

– Să mă bată mama... suduie Bristol dându-și ochii peste cap, afurisindu-i în gând pe cei care i l-au trimis pe B.T.

– Cu C de la cretin. Este una dintre familiile Comisiei, îi explic. Notează așa: între 1930 și 1931, în New York a avut loc *Războiul Castellammarese*, un conflict pe viață și pe moarte în care familiile italienești și-au disputat dominația asupra orașului. Șeful care s-a impus a decis să pună pe picioare Comisia, un fel de consiliu de administrație al infractorilor, controlat de ceea ce s-a numit, până la sfârșitul anilor '80, Cele cinci familii: Bonanno, Colombo, Gambino, Genovese și Lucchese. Un fel de ligă a nelegiuitorilor.

B.T. scrie de-a valma ca să țină pasul cu mine.

– Și ce s-a întâmplat la sfârșitul anilor '80?

– Din cinci s-au făcut șase odată cu apariția în peisaj a familiei Maniscalco, continuă Bristol. Terry „Vampirul“ Maniscalco este ultimul reprezentant al unei dinastii foarte speciale – soldați care făceau „curățenie“ pentru Cele cinci familii.

– De ce i se spune Vampirul? mă întreabă.

– Pentru că are urechea stângă foarte ascuțită, i-a fost desfigurată de un glonț care l-a ocolit ca prin minune, răspunde căpitanul. A dobândit atâta influență și putere încât și-a permis să ceară un loc la masa Comisiei. Cele șase familii și-au împărțit teritoriul între ele și fiecare are propria zonă de influență. Ce Dumnezeu se mai învață azi la formare în Quantico?!

B.T. se înroșește până în vârful urechilor.

– Hm, și cu ce se ocupă familia Maniscalco?

– Cu escrocherie, trafic de droguri, contrabandă, jocuri de noroc, prostituție, cămătărie, furt, șantaj, pariuri, corupție la nivel administrativ, spălare de bani, încep eu să i le înșir pe toate. Orice activitate ilegală îți vine în minte, fii sigur că o găsești pe lista lor.

Trebuie să fi trăit sub o piatră ca să nu știi cine este familia Maniscalco. Și, mai presus de toate, după Aguilera, Departamentul de Justiție îi vrea după gratii. Ne așteptam cu toții la asta, dar speram din toată inima să nu pice bealeaua tocmai pe mine.

– S-a deschis o breșă în rândurile lor și trebuie să te infiltrezi, mă anunță Bristol.

Nu este o veste bună. Una este să te insinuezi în lumea interlopă sud-americană și cu totul altceva să pătrunzi în rețeaua Cosa Nostra.

Cu primii, trebuie să pretinzi că ești bogat. Te afișezi cu bijuterii și mașini scumpe și îi ai la picioarele tale. Cu ceilalți, trebuie să te prefaci că ești nobil. Mafia italiano-americană reprezintă aristocrația din lumea crimei organizate, cu ritualuri de inițiere, tradiții și titluri ierarhice. Poate că tocmai de asta de multe

ori – de prea multe – este atât de idealizată în cultura populară. Dificultatea cu care se intră în tagma lor are ceva fascinant.

Joaquin – Jack Falcone – Garcia a avut nevoie de trei ani ca să câștige încrederea familiei Gambino.

– Pune-l pe Rudy Slăbănogul să se infiltreze... sau pe Hank Mutulică, îmi încerc eu norocul.

Cu toții avem o poreclă. Rudy este mare cât un dulap, înalt de doi metri și are 110 kilograme. Pe de altă parte, de când ne cunoaștem, Hank trebuie să fi rostit în total vreo cinci cuvinte.

– Rudolph este *împrumutat* la secția din Chicago pentru o operațiune împotriva mafiei rusești și nu avem timp să-l antrenăm pe Hank. Ar avea nevoie de săptămâni întregi de *Mob school* ca să fie credibil.

– Bob School... își notează B.T. în caiet. Cine este Bob?

– Am spus Mob, nu Bob, pentru numele lui Dumnezeu! se răstește Bristol.

– Este un curs intensiv în care agenții sub acoperire învață cum să vorbească, să meargă, să mănânce, să se îmbrace, chiar să gândească la fel ca un mafiot, îl lămuresc.

– Tu, Dwight, n-ai nevoie de curs și poți fi operațional numaidecât. Ești pe jumătate italian, cunoști limba, ai locuit în Bay Ridge, una dintre cele mai aglomerate enclave italienești din Brooklyn. Nu există om mai credibil pentru cazul ăsta.

– Oare de ce nu primesc nici măcar o dată un caz ușor? mă plâng.

– Pentru că ești cel mai bun agent special.

Tocmai am auzit unul dintre rarele complimente pe care mi le face.

De aproape zece ani, de când mă aflu sub comanda lui – m-am alăturat recruților când aveam 23 de ani –, m-am ales doar cu doi „Bravo!“ și un „Nu-i rău!“. Această ultimă frază îmi depășește orice așteptare.

– Încerci să mă convingi, căpitane?

– Nu fac decât să afirm un fapt: I.Q. 146 pe scara Wechsler, douăzeci și două de infiltrații sub acoperire, ai fost în pericol doar o singură dată, vorbești șase limbi străine, ești trăgător de elită. În plus, nu aduci deloc a agent federal și țintele noastre nu intră niciodată la bănuiele.

Ultima trăsătură nu este deloc evidentă. Cei mai mulți agenți se dau de gol de la o jumătate de kilometru.

– Ba chiar știi să gătești, o cerință esențială pentru operațiunea asta.

– Terry Maniscalco își caută un bucătar personal? îl întreb sarcastic, sperând să-i transmit toată lehamitea care mă încercă.

– De unde atâta noroc pe capul nostru? Maniscalco are cinci capi care conduc cel puțin zece indivizi care se ocupă de toate treburile murdare din Lower Manhattan, zona pe care i-a dat-o Comisia. Din câte spune informatorul nostru, una dintre familiile afiliate cu ei urmează să deschidă un restaurant în Tribeca. Bristol face un semn spre dosar: Deschide la pagina șase.

– Villa's a lui Gualtiero Villa, citesc.

– Bănuim că restaurantul ăsta e alt canal de spălare a banilor murdari. Maniscalco și Villa sunt legați de două generații și, cu cinci ani în urmă, Maniscalco a trebuit să facă un transplant de rinichi. Ghici cine a fost generosul donator? mă întrebă Bristol.

– Gualtiero Villa.

– Exact! Creezi un soi de frăție când îți dai un rinichi pentru șefu'. Dar, revenind la povestea noastră cu restaurantul... Dacă o asemenea afacere nu vrea să bată la ochi în Tribeca, atunci chiar trebuie să meargă. Trebuie să-și angajeze personal în bucătărie, continuă Bristol.

– Și trebuie să mă duc tocmai eu, închei în locul lui.

– Restaurantul o să fie condus de Angelo, fiul cel mic al lui Gualtiero. Informatorul ne-a confirmat că își caută personal.

– Hank poate să se angajeze ca ospătar, sugerez.

– Informațiile nu se strâng în restaurant, trebuie să vedem ce se întâmplă în bucătărie, în depozit, în birou. De asta ne trebuie un om care știe să se miște prin bucătărie. Iar tu nu doar că te descurci de minune, ci, fiind pe jumătate italian, poți să pregătești toate felurile din meniu.

– Pe sfert, îl corectez. Sunt pe sfert italian din partea mamei.

– Totuna!

– Nu-i totuna, răspund. În plus, bunica mea era din Verona. Villa este sicilian. Ridic din nou dosarul în care mi se face portretul robot și nu pot să nu-mi vărs frustrarea: Romeo? Tu vorbești serios?

– Este un nume romantic.

– Este un nume ridicol, mă împotrivesc, închizând brusc dosarul, scos din sărite.

– Ți-am pregătit deja documentele noi, spune căpitanul, ignorându-mi protestele. Ești singurul care se încadrează pentru misiunea asta. Du-te și infiltrează-te în personalul din bucătărie, câștigă încrederea familiei Villa, adună informațiile de care avem nevoie ca să înțelegem în ce relații sunt cu Maniscalco și poți să te consider un candidat la postul de supervisor al operațiunilor speciale. Dar nu mai molfăi din acadeaua aia, bine? Câți ani ai, cinci?

– Fiecare are metodele lui pentru a scăpa de tensiune. Unii fumează, alții mestecă gumă, eu sug acadele.

Până acum trei ani, fumam chiar și două pachete de țigări pe zi.

– Maniscalco ajunge după gratii, iar tu îți primești promovarea în grad. Ce zici, Faraday?

– Dacă accept...